

Een rotsformatie bestaande uit gebarsten gesteente. De stenen staan nog op elkaar uit gewoonte.

La Vallée de Chaudefour

▲ 1 758 m

Préserver la vie sauvage

La conservation du milieu naturel exceptionnel que représente la vallée de Chaudefour nécessite de la part de chacun le respect de quelques règles simples. Les chiens, même jenns en laisse, n'y sont pas admis. Leur odeur suffit en effet à déclencher chez les espèces sauvages, chamois et mouflons notamment, de fortes réactions de stress qui exposent les femelles à des risques d'avortement. Les grimpeurs sont tenus de rester sur les sentiers balisés, la cueillette et les feux sont strictement interdits, ainsi que la pratique du VTT.

ORGANISATION : Conseil général du Puy-de-Dôme
MATÉRIEL D'ÉCRITURE : conception : Clément
 structure : Peltissier / Signes
 alpage graphique : PFD et Baurillat - Ibis Graphique
 fabrication et impression : Alpha B
 photo : Christian Tison
FINANCEMENTS : Conseil général du Puy-de-Dôme

Des faucons et des hommes

Au-dessus de l'habitat permanent et à l'écart des infrastructures touristiques, la vallée glaciaire de Chaudefour, sur la commune de Chambon-sur-Lac, constitue un véritable sanctuaire paysager faunistique et floristique. Elle bénéficie, à ce titre, d'une double protection, en tant que site classé et réserve naturelle. À l'entrée de la vallée, la Maison de la réserve dispense des informations sur la vie animale et végétale propre à chaque milieu, depuis la bétula jusqu'aux pelouses d'altitude, en passant par les espaces rocheux des crêtes et des dykes, filons de magma jetés par l'érosion.

Le faucon pèlerin est un rapace rare et protégé, dont on recense 700 individus au France et 5 dans le Puy-de-Dôme. Il se nourrit d'insectes et affectionne particulièrement le pigeon ramier, qu'il chasse au picoté à une vitesse de plus de 200 km/h.

Ces aiguilles volcaniques, et tout particulièrement la Dent de la Rancane, sont un haut lieu de l'escalade en Auvergne, mais aussi le site de nidification du très rare faucon pèlerin. Pour concilier la sauvegarde de l'espèce avec la pratique de ces activités sportives, la Maison de la réserve a récemment l'accès aux voies d'escalade et installé des panneaux d'information, afin de sensi-

biliser les grimpeurs à la protection du rapace. Par ailleurs, des nichoirs ont été mis en place à l'aune de l'été, en partenariat avec la Ligue pour la protection des oiseaux, la Fédération française de la montagne et de l'escalade et la gendarmerie (peloton de gendarmerie en montagne, avec l'assistance de la base d'Espérou). En proposant ces abris aux rapaces, on espère réduire la mortalité des nichées, qui, parfois, ne résistent pas au froid encore vil de la fin de l'hiver et du début du printemps. L'accroissement des possibilités de nidification sur le site devrait également favoriser la reproduction.

La Dent des Alpes, une aiguille à picoté en Auvergne. Au premier plan, le sentier de la vallée de Chaudefour.

La Dent de la Rancane, au centre, et la vallée de Chaudefour.

We komen terug in skigebied. Af en toe komen we ook nog andere wandelaars tegen maar druk is het hier zeker niet.

We moeten afdalen naar het skioord Super-Besse. Ook de Tour de France is hier al twee keer gepasseerd, eens in 2008 en eens in 2011.

Opnieuw moeten we ons een weg banen doorheen een kudde schapen maar gelukkig wordt de kudde niet bewaakt door patous.

Henk heeft veel last van zijn gekneusde ribben. Hij is zinnens om deze avond een arts te consulteren.

Vandaag een mooie en warme dag maar toch ook niet overdreven warm. En bovenal het blijft droog.

We komen nu in veengebied. Veen is een natte zuurstofarme en sponsachtige grondsoort, die is opgebouwd uit gehumificeerd plantaardig materiaal. Het ontstaat in moerassen.

Gedroogd veen is brandbaar en staat bij ons bekend als turf. Wanneer veen aan toenemende druk en temperatuur wordt blootgesteld vormt zich bruinkool.

We doorkruisen verschillende beukenbossen. Als de mensen het oorspronkelijke bos niet hadden beïnvloed, zouden de lagere delen van Midden- Europa nog steeds vooral met beuken begroeid zijn.

Beuken vormen veel schaduw omdat de stam gevoelig is voor zonnebrand. De kracht van de Beuk is haar vaardigheid schaduw te verdragen. Hij kan nog groeien bij een zestigste deel van het normale daglicht.

Beuken houden van een vochtig klimaat waarin regelmatig mist optreedt. In het Atlantische klimaatgebied, onder meer in West- Frankrijk, treft men daarom de oudste en fraaiste beukenbossen aan.

We kunnen terug de tent in de rugzak laten zitten. We kunnen terecht in een gîte d'étape waar we een kamertje nemen. Henk ziet het niet zitten om in een slaapzaal te gaan slapen omdat hij nog steeds veel last heeft van zijn ademhaling. Een arts hebben we in het dorp niet gevonden. We koken vandaag ook ons eigen potje.

Woensdag 2 juli 2014

- Van : Egliseneuve-d'Entraigues 1000 m
- Naar : Saint-Saturnin 1000 m
- Afstand : 36 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 10 uur

Toen we gisteren in het café de sleutel gingen halen van de gîte kwamen er plots een vijftigtal mensen het café binnen. Bleek dat er net een begrafenis was geweest en hier begroeten ze de familie na de mis in het café. De familie mocht blijven en kregen een drankje en een stukje cake. Wie niet van de familie was ging meteen weer weg.

Af en toe treffen we wat klapproos of papaver aan. Klapprozen zijn met name in het Verenigd Koninkrijk en andere landen van het Gemenebest van Naties het symbool van de Eerste Wereldoorlog omdat ze op de slagvelden in Vlaanderen uitbundig bloeiden.

Wat nauw samen gaat met de klapproos is het ontstaan van het verhaal van de Last Post. Een mooi verhaal dat iedereen zou moeten kennen. We hebben allemaal op een bepaald moment deze aangrijpende melodie gehoord ter ere van de gesneuvelden, die ons hart beroerd en een traan doet wegpinken. Kent u het echte verhaal van deze melodie?

In 1862 tijdens de Amerikaanse burgeroorlog hoort 's nachts kapitein Ellicombe het gekreun van een ernstig gewonde soldaat. Niet wetende of het al dan niet om een vijandige soldaat gaat besluit de kapitein, ondanks het levensgevaar, de gewonde soldaat te gaan zoeken om hem te helpen.

Hij sluipt tot bij de gewonde soldaat en sleept hem naar het kamp. In het kamp ziet hij aan het uniform dat het een vijandelijke soldaat is die ondertussen reeds overleden is. De kapitein ontsteekt een lantaarn en in de schemering ziet hij het gezicht van de soldaat. Het is zijn eigen zoon.

De jongen studeerde muziek toen de oorlog uitbrak. Zonder zijn vader te verwittigen nam hij dienst in het leger van de Confederatie. Zijn vader vraagt nu aan zijn oversten om zijn zoon met militaire eer te mogen begraven onder begeleiding van de muziekkapel.

Zijn verzoek wordt afgewezen omdat het om een vijandelijke soldaat gaat. Maar uit respect voor de vader wordt toch besloten om één muzikant toe te wijzen op de begrafenis. De kapitein kiest voor een hoornblazer.

Hij vraagt de muzikant een reeks noten te spelen van het stukje papier dat hij gevonden heeft in de jaszak van zijn zoon. De muzieknoden stonden geschreven op een brief die nog naar zijn ouders diende gestuurd te worden. In deze brief schrijft de zoon dat hij een melodie heeft gecomponeerd maar dat hij nog een tekst moet schrijven. Hij zal dat doen na de oorlog.

De muzieknoten had hij zo maar op papier gezet al neuriënd want hij beschikte niet over een muziekinstrument. De kapitein zelf wist niets af van muziek maar wou wel dat ten minste een keer de muziek zou gespeeld worden die zijn zoon had geschreven.

Ondertussen wordt de Last Post in Ieper, traditioneel de laatste groet aan de gesneuvelden, elke dag om 20.00 uur, aan de Menepoort gespeeld door de klaroeners ter ere van de soldaten van het toenmalige Britse Rijk en van de geallieerden die in Wereldoorlog I gesneuveld zijn. De traditie houdt al sinds 1928 stand.

De gesneuvelde soldaat, de componeerder van de Last Post, was slechts 16 jaar en twee maanden oud toen hij sneuvelde. Zijn vader, kapitein Ellicombe, heeft nooit geweten dat zijn zoon uiteindelijk de Last Post heeft gecomponeerd.

Kapitein Ellicombe had gehoopt dat de muziek minstens één keer zou gespeeld worden. Ondertussen is dit al tienduizenden keren gespeeld geweest en zullen er nog tienduizenden volgen.

We overnachten op de municipalcamping in Saint-Saturnis. Prachtige camping met alles er op en er aan.

Donderdag 3 juli 2014

- Van : Saint-Saturnin 1000 m
- Naar : Burons D'Eylac 1400 m
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 1100 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 8 uur

Henk kan nog altijd meestappen maar 's nachts heeft hij het nog altijd moeilijk. Zijn medicijnen raken tevens op. Hij gaat bijkomende medicijnen kopen als we een apotheek tegenkomen.

Het is zover. De eerste apotheek die we passeren stappen we binnen. Henk vraagt een medicijn dat hij gewoonlijk gebruikt in Nederland maar dat kennen ze hier niet.

